

Barnetale



Æt Hader de smaa Børn komme til mig! Marc. 10, 13-16.

SKITTEBERG - GÖRNER - ST. LOUIS

No. 6 }

Juni 1878.

{ A. Marg.

Den fader- og moderløse Johannes, som skrev Brev til sin Kjære Frelser.

I et mørkt Kammer stod en liden Dreng og stirrede grædende ud gennem det aabne Vindu mod Kirkegaarden. En frisk Græshoi og en Blomsterkrands omkring det simple Træfors viste, at man nylig havde overgivet et Menneskes Støv til Jorden. Ak, dette Menneske var den stakkels Drengs Moder og eneste Støtte i Livet! Igaar havde man begravet hende.

Hun havde levet maage Aar som Enke og kummerligt ernæret sig og sit eneste fattige Barn, Johannes, med sine Hænders Arbeide. Man havde aldrig hørt hende klage, ikke engang da, naar ei en eneste Vid Brød fandtes i Huset for hende og hendes elskede Barn. Thi hun var en Kristen, og en Kristen har aldrig Ret til at klage. Hun er tilfreds og taalmodig og lærer sine Børn at være forsøiede med det Lille, som Gud giver, og føler sig endog forpligtet til at love og talke ham derfor. Mange Gange havde ogsaa Naboerne i Byen hørt Lov- og Takkesange lyde ud paa Gaden fra den fattige Enkes Kammer. Han, som nærer Navneungerne, der raabe efter Mad, og klæder Piljerne paa Marken, som ei

spinde, samt føder Fuglene, som ikke have nogen Lade at samle tidi, havde ogsaa velstignet denne fattige Kvindes Arbeide, saa at hun og hendes Barn ikke savnede det Allernødtørstigste til Livets Ophold.

Saaledes henrandt mange Aar, indtil Johannes var 7 Aar gammel. Da behagede det Herren, efter sit alvise Raad, at tage den fattige Moder efter en kort Sygdom til sig. Dagen før sin Dod havde hun endnu engang bedet med sit Barn og under Taarer anbetroet ham i sin Frelzers Hænder. "Jeg vil ikke forlade Eder faderløse, siger vor Frelser; tro det, mit Barn, og hold dig til ham!" Disse vare hendes sidste Ord; dermed indslumrede hun, og hendes Sjæl forlod Legemet.

I Huset boede en anden Kone, af hvilken den Udsøde havde leiet sit lille, mørke Kammer. Hun kom nu ind og bad Drengen gaa tilfængs og sagde: "Du kan dog ikke mere kalde din Moder tillive, vær derfor tilfreds, Johannes, og leg dig,, Johannes gik til Hvile; men ingen Blund kom i hans Dine; thi han var jo et værgeløst Barn, uden Slægtninge, uden Venner.

Der var Ingen, som vilde antage sig den fader- og moderløse Dreng; Enhver havde nok med sin egen Byrde. Dog havde Johannes en Ven, en Ven, større end alle Andre. Til ham beslattede han nu at vende sig. "Jeg vil ikke forlade Eder faderløse, siger Jesus Kristus" — saaledes sagde Johannes for sig selv; "altsaa ikke heller mig, Herre Jesu; thi jeg er din." Han reiste sig op i sin Seng og betragtede de klare milde Træer af sin hængangne Moder, hvilke oplystes af Maanens Skin, som fyldte hele Kammeret. Det var som om en stor og mægtig Ven havde opreist ham; al Sorg var forspunden. "Imorgen, saasnart det bliver Dag, skal jeg st. i ve til dig, min Herre Jesus." Ved disse Ord betragtede han Himmelen med dens mange gyldne Stjerner og sagde: "Der er hans Hjem, der bor han i Hærlighed!" og nu lagde han sig stille ned igjen, luffede sine trætte, af Taarer fyldte Øine; men Gud Herren gav ham en stille og rolig Søvn, saaledes som Guds Børn sove, hvilke altid hvile ved sin Frelser's Bryst, hvor de aldrig plages af Frygt eller Sorg eller af onde Drømme.

Om Morgenen vaagnede Johannes og saa sig forundret omkring i det lille Kammer. Al, han havde jo drømt, at han ikke var alene, men at den kjære, gode Moder var hos ham og betragtede ham med et nyt, forklaret Ansigt; hun var ikke mere saa fattig og elendig, thi Faderen i Himlen havde rigelig velsignet hende med timeligt Guds, saa at han nu varmt og vel klædt kunde gaa i Skole med andre Børn. Men Johannes mærkede snart, at det blot havde været en Drøm; thi der laa jo hans Moder bleg med sine af Doden luffede Øine. Ved denne Tid havde hun altid sat en varm Suppe paa Bordet, og hun og Johannes havde soldet sine Hænder til Vogn og taffet Herren for Mad og Drikke. Men idag var det anderledes. Ensom stod den forladte Dreng der og skuede sorgjæves til sin Moder. Alle-rede vilde Taarene bryde frem, da den omtalte Kone i Huset kom med en Tallerken varm Suppe og et Stykke Brod og sagde venligt: "Godmorgen, Johannes! Mine Børn sende dig af sin Suppe, kom nu og spis, og Gud velsigne din Mad." Han saa venligt paa hende, takkede hende og satte sig ned ved sit

lille Maaltid, som Kjærligheden havde raft ham.

Eiden tog han ned den Bibel, som han var vant til at læse i, og læste den 23de Davids Salme. Al, hvor hans Hjerte blev glad og trøstet, da han hørte om den gode Hyrdes Velgjerninger. Han sprang op, søgte efter et Stykke hvidt Papir, hvilket han ogsaa fandt i Bibelen, hentede Blæk og Pen og begyndte at skrive et Brev.

Hvad kan vel den lille, fattige Dreng have skrevet? Kom, skal vi læse, hvad han skriver:

"Kjære Frelser!

Jeg er en fattig Dreng uden Forældre og har Ingen i hele Verden uden dig alene at holde mig til. Men du er ogsaa min bedste Ven. Derfor hjælp og fik det saa, at jeg faar gaa i Skole, hvor jeg faar Lov at synge og bede og høre hellige Historier om dig. Al, forbarne dig, du gode Hyrde, over den fattige Johannes."

Derpaa forseglede han Brevet; thi han fandt et Stykke Lak, og skrev udenpaa Brevet: "Til min kjære Frelser i Himmelen."

Mange Taarer havde faldt paa Papiret; men nu afstørrede han dem, stod hurtigt op og begav sig paa Veien som gif til Byen, hvorfra Postbudet pleiede at komme, for at levere Brevet til Lensmanden i Byen.

Taaerne stode i fuldt Flor; thi det var ud paa Baaren, og hele Landstabet lignede en Herrens Hæve.

Herren havde ogsaa dette Navn aadnet sin milde Haand og velsignet og prydet Menneftenes Bolig med allehaande gode Gaver. Havde Johannes været gladere tilmode, saa havde han ogsaa nu istemt sin Vaarsang. Men idag tænkte han blot, uden at synge, paa det skønne Indhold af Sangen:

Den blide Vaar indbryder,
Dg nyt er Jordens Haab,
Ny Fryd hvert Bryst udvider,
Nyt Liv gir Vaarregns Daab.
Maa Kulden bort fra Sinde,
Som Vinterkulden sty,
Dg Kjærlighed derinde
Lig Vaarens Morgen gry!

For dig mon Gud saa pryde
Naturen med en Dragt,
At du din Sjæl maa fryde

Ved ham, der har frembragt
 Det Alt saa rigt, saa herligt
 Ved sit Almagts Ord.
 O, Ejel, for dig saa kjærligt
 Han alle Ting har gjort.

"Ja ogsaa for mig" tænkte den lille Johannes, "har Gud staaet alle disse Ting; o, hvor han maa være god!" og gik trostet videre, kom ind i Hyen og lagde Brevet i Brevkassen. Med lettet Hjerter vendte han tilbage til sit hjem, overbevist om, at Brevet sikkert skulde komme til sit Bestemmelsessted, og lade ham gaa sin Vej; og medens han den følgende Dag led'agede sin kjære Moders Stov til Graaven, vilde vi se, hvorledes det gik med Brevet, som han lagde i Brevkassen.

Om Aftenen, da Postmesteren skulde ordne de indkomne Breve, fandt han blandt disse ogsaa Johannes's Brev. Han kastede et skygigt Blik derpaa og tænkte: "Det maatte være et galt Mennekte, som har skrevet dette Brev," og lagde det tilside.

Men saaledes skulde det ikke blive liggende; thi den anden Aften kom hans lille Son ned i Kontoret for at kalde sin kjære Fader op til Moder, som havde faaet Fremmede; men Faderen havde endnu noget at skrive, og den lille Karl saa sig imidlertid omkring, om han ikke skulde kunne optage noget Ryk, som han ei havde seet før. Og se, paa et lidet Bord ved Siden laa et Brev med et stort rødt Afsegel, som vakte hans Opmærksomhed. Han tog det i sin lille Haand og begyndte at stavre paa Udenpostkisten; men det var ei let; thi han havde først for nogle Uger siden begyndt at gaa i Skole. Endelig havde han stavet Skriften og læste nu med hoitidelig Stemme: "Til min kjære Frelser i Himmelen!"

"Far! det er et skjont Brev, et skjont Brev," raabte Barnet og sprang hen til Faderen. Denne, der nu havde endt sit Arbejde, lagde Pennen bort og satte Drengen smilende paa sine Knæ. "Lad mig se, mit Barn, hvad Du har for noget rart."

"Et skjont Brev, et skjont Brev!" Faderen betragtede nu først Haandskriften og mærkede, at det var et Barns Haand, som havde skrevet Brevet. "Vi ville se, hvad der staaar," sagde han noget alvorligere, og Fader og Son læste Brevet med hjerandere.

Da faaldt en stor Taare af Faderens Dye paa hans Haand, han tog sit Barn og Brevet, slukkede Lampen og skyndte sig op til sin Kone, som sad i fortrolig Samtale med sin Veninde, en from og rig Dame, og ventede paa sin Mand.

"Godaften, mine Kjære," sagde han skyndsomt. "Jeg maatte vise Eder et Brev, som interesserer mig mer, end alle de Breve, jeg har affendt, siden jeg blev Postmester"; idetsamme gav han Brevet til sin Hustru, som med høi Stemme oplæste det. x

"Mamma, Mamma! hvor er den stakkels Johannes?" raabte nu den lille Karl, "o, jeg vil springe efter ham, vær du hans Moder, han skal blive min lille kjære Broder."

Men Karl havde allerede en lille Broder og to Søstre, derfor saa Moderen med et smerteligt spørgende Blik paa sin Mand. Da stod den fremmede Dame op og sagde: "Kjære Venner! dette kommer fra Herren! jeg skal antage mig dette Barn, og jeg vil ogsaa gjøre det i hans Navn." Da glædede sig Alle og lille Karl ogsaa; thi den samme Dame boede ikke langt fra hans Forældre, og han kunde næsten daglig besøge hende. Hun elskede Børn; thi hun elskede Gud over Alt, og Alle, som engang fik se hende, elskede hende igjen. Det var en skjøn Aften, som de denne Dag tilbragte sammen; thi det var, som om han, der havde sagt: "Den, som antammer et Barn i mit Navn, han antammer mig," var traadt ind til dem og havde ladet dem fornemme den Salighed, et Barn fornemmer, der opfylder sine Forældres Vilje. Det var en Guds Vølg iblandt Mennekte, et stille Bethanien. Alt, at alle Huse vare et saadant Bethanien!

Den følgende Dag underrettede Postmesteren sig om Johannes, som ikke var vanskelig at finde, da Navnet paa Gaden og Husnummeret stod anført i Brevet. Han sendte sin Kontorbetjent derhen for at hente ham, og denne traf ham just ved Vinduet, da han stod tankesuld og stirrede over paa Kirkegaarden, hvor hans elskede Moder hvilede i stille Fred.

Hvad tænkte nu den lille Dreng paa? kunne I gætte det, kjære Børn? Jo, Borten, som eiede Huset, havde været inde og sagt til Johannes, da hans Moder ikke havde betalt hele Husleien, saa maatte han nu sælge hendes

Eng, det eneste Møbel, som fandtes i Huset, og Johannes kunde, indtil han blev saa stor, at han kunde arbejde, forsørge sig ved at tigge. Efterat have talt saa ubarmhjerligt til den stakels forældreløse Dreng, gik Beriten, uden at betynde sig om Johannes's Taarer. "Al," sukkede Johannes, der han stod ved Vinduet og stirrede mod Kirkegaarden, "mon ikke mit Brev skulde være fremkommet?" Just i dette Øieblik luskede den omtalte Betjent Døren op og spurgte: "Vor ikke her en fattig forældreløs Dreng ved Navn Johannes?"

"Jo, det er mig," svarede Johannes venligt, og stuede den fremmede Mand op i Ansigtet med sine blaa Dine. "Saa kom med; thi Fru N. ønsker at se dig." Johannes fulgte ham med bankende Hjerte, og hvad der rørte sig deri, det ved Englene i Himmelen, som bragte hans kærnlige varme Bønner op til

Gud, og nu bragte hans stille Talsfigelse; thi han vidste jo allerede, at han var bønhørt.

Snart stod han for den venlige Fru, og da hun sagde til ham: "Dit Brev, kjære Barn, er modtaget af din kjære Frelser, og han har kaldet mig til at være din Moder," da stod han der med sammensvuldede Hænder og henrykt af Fryd og Glæde, men tale kunde han ikke. Det var heller ikke nødvendigt; thi Moderkjærligheden forstaaer selv dette tause Sprog.

Fra denne Stund havde Johannes atter en Moder, som ikke forjæmte Noget til hans time-lige og aandelige Nøie, og vor Herre Jesus Kristus gav sin Velsignelse dertil og lod ham tiltage i Alder, Visdom og Naade for Gud og Mennesker, indtil han modnedes til en fuldkommen Mand og bar Frugter til sin himmelske Virgaardsmands Værelse.

Børn maa ikke røge Tobak.



Børn ville ofte altfor tidligt være voksne og te sig som saadanne og gjøre sig derved ret naragtige og modbydelige. De tænke, at Alt, hvad der kommer sig for Vokne, skal ogsaa komme sig for dem, og hvad de Vokne taale, kunne de ogsaa taale. Naar et Barn klæder sig som en Voksen, ser det ganske latterligt ud. Værre bliver det, naar et Barn af stærke Sager og Mediciner mene at kunne nyde og bruge det Samme som en Voksen; det kan derved snart pålægge sin Helbred.

Saaledes gaar det ogsaa, naar Børn ville

røge Tobak. De tage sig ud som hine Drengene paa Billedet. Kristian har allerede faaet nok og maattet slænge Cigaren fra sig. De synes endnu, at han er en hel Skarl; men det varer ikke længe, inden han faar ligesaa ondt og kommer i den samme jammerlige Tilstand som Kristian. Tobak er ialfald skadelig for Enhver i en yngre Alder; man lærer tidsnok at røge, om man ikke i en ung Alder pålægger sin Helbred dermed. Brave Drengene behøvede aldrig at røge, før de havde sine Forældres og Forsattes Tilladelse dertil.

Kattepus spiser Maden op for Karl.



Det fundne Varn.

Mit Navn er Anthony Hunt. Jeg er Kvægdriver og bor langt borte i det sjerne Betsen. Da min Hustru og jeg flyttede til Stedet, var der ikke Hus at se paa nogen Kant med Undtagelse af vort eget, og vi har heller ikke nu mange Naboer, men de, vi har, er suille Folk.

En Dag for nogle Aar siden reiste jeg til den nærmeste By for at sælge nogle og femti Stykker Kvæg — saa smukke Kreaturer, som jeg nogenstinde har seet for mine Dine. Jeg skulde tillige gjøre Indkjøb af nogle Artikler til Huset og fremfor alt købe en Dulle til min

Yngste Datter Dolly, som aldrig havde eiet nogen saadan undtagen en, som hendes Moder havde gjort hende af gammelt Tvi. Dolly var oplydt af Tanken herom og fulgte efter mig ned til Porten for at raabe til mig, at jeg skulde købe hende en rigtig vakker Dulle, og hvad stor maatte den endelig ogsaa være. Ingen uden en Fader eller Moder kan forstaa, hvor meget mit Sind var optagen med denne Gjenstand, og hvorledes jeg skyndte mig hen til en Butik, saasnart mit Kvæg var solgt, for at købe en Dulle til min Dolly. Jeg fandt snart en ret stor med Dine, der kunde aabne og lukke

fig, naar man traf i en Staaltraad, og da jeg havde betalt for den, lod jeg den godt indpakke og sat den under min høire Arm. I Haanden bar jeg en stor Palle med Husholdningsartikler og Klædevarer. Det vilde have været mere forsigtigt at vente til næste Dag, fordi det var allerede sent paa Aftenen, men jeg længedes meget efter at komme hjem og være Bidne til Lollys Glæde over den nydelige Duffe, som jeg vidste, hun utaalmodig ventede paa.

Jeg besteg da min gamle adstadbige Hest og begav mig paa Hjemveien temmelig tungt belæst. Natten faldt paa, før jeg var kommet halveis frem, og det var bældmørkt, da jeg nåede det vildeste og ensomste Sted paa den hele Enafning. Jeg var imidlertid godt kjendt der, og det var ikke meget langt fra mit Hjem, saa jeg ikke neredede nogen Frygt for at forville mig, endssjondt det, som sagt, var ganske mørkt, og Regnen paa samme Tid begyndte at falde i Etømmehis. Jeg red fremad, saa hurtigt jeg kunde, og overlod mig til Hestens Styrelse, indtil jeg pludselig hørte et svagt Skrig som en Børnestemme. Jeg standsede og lyttede. Atter lod det for mine Øren. Jeg raabte og fik Svar tilbage, uden at jeg kunne skønne, fra hvilken Kant det kom. Det var aldeles mørkt, saa jeg Intet kunde se, men jeg steg af og sølte omkring paa Veien og under Træerne, raabte igjen og fik atter et svagt Svar. Da begyndte jeg at blive lidt uvrolig. Jeg er ingen Kujon, men jeg tænkte paa, at det var alle vel bekendt, at jeg var Svøeghandler, og at man ogsaa godt vidste, at jeg havde Penge paa mig. Jeg tænkte, at dette maatte var en Snare for at faa mig sat og rove mig og derefter myrde mig.

Jeg er ikke overtroist — ikke meget idetmindste — men hvorledes kunde et virkelig lidet Barn komme til at besinde sig ude paa Landeveien i et saadant Veir og paa den Tid af Natten? Nei, det maatte sikkert være noget overnaturligt. For et Dieblik sølte jeg mig fristet til at forspie mig bort fra det uhyggelige Sted i den største Hast, men da jeg atter hørte det jamrende Skrig, sagde jeg ved mig selv: "Hvis her virkelig findes et Barn, saa er Anthony Hunt ikke den Mand, som vil lade det blive liggende og dø!"

Jeg tegyndte igjen min Spøning og gif fra

Sted til Sted. Endelig faldt det mig ind, at der var en liden Huling i Bassen, og jeg samlede mig frem dertil. Da fandt jeg ogsaa virkelig en dryppende vaad liden Tingest, der skønnede og hullkede, idet jeg tog den i mine Arme. Jeg skjulte det gjennemblødte lille Bæsen under min Frakke og lovede mig selv at bringe det sikkert hjem til sin Mamma, hvis hun var at finde. Derpaa steg jeg tilheft og red afsted saa hurtigt jeg kunde. Barnet, der var dødsstræt græd sig snart isovn og laa rolig ved mit Bryst

Det varede ikke længe, før jeg fik Die paa mit Hjem. Der var Lys i alle Vinduerne, og jeg antog først, at min Hustru havde tændt dem for min Skyld; men da jeg traadte ind i Huset, forstod jeg, at der var Noget paasærde og blev staaende i dødelig Frygt i flere Minutter, forinden jeg turde aabne Døren. Ved min Indtrædelse fandt jeg Bærelset fuldt af Naboerne, og min grædende Hustru midt iblandt dem. Da hun saa mig, skjulte hun sit Ansigt.

"O, sig ham det ikke," sagde hun, "det vil dræbe ham."

"Hvad er det, Naboer?" raabte jeg.

"O Intet," svarede en, "du skal faa det at vide siden. Men hvad er det, du bærer paa Armen?"

"Et staffels lidet forvildet Barn," sagde jeg. "Jeg fandt det paa Veien. Vær saa god at tage imod det. Jeg har saa ondt."

I det Samme løfiede jeg Barnet op og saa det ind i Ansigtet — det var min egen Lolly!

Ja, det var virkelig min Yndling, min søde lille Pige, som jeg havde taget op derude fra den vaade kolde Jord. Barnet var gaaet ud for at møde Pappa med Duffen, medens min Hustru havde været isærd med Aftensmaden; de havde søgt hende forgjæves, og i det Dieblik, jeg kom ind, begræd de hende som død.

Jeg faldt paa Knæ og talkede Gud af mit ganske Hjerter, og de kjære Naboer forenede sin Tak med min til ham, der havde styret Alt saa underligt. Øste siden den Tid, naar jeg om Natterne har lagt vaagen paa mit Leie, har jeg tænkt paa, hvorledes jeg skulde have holdt ud at leve, hvis jeg ikke havde standsset og gaaet

efter det svage Krig paa Landeveien — det lille Børnekrig, der neppe var højere end en Fugls Kvindren.

O Venner, den Betsignelse, som ledsager vor Gjerning, kommer ofte over os selv eller vore Familier paa en Naade, som vi hverken havde tænkt eller ventet os !

Morgenbøn i Skolen.

(Indsendt af D. D. Moe.)

Mel. Herre Jesu Krist, dig til os vend.

Se Fader naadig til os ned,
Naar vi i al Enfoldighed
Nu talte dig, vort Hjertes Skat,
For du bevarede' os inat !

Tak, Fader, Søn og Helligaand,
Som over os har holdt din Haand !
Nu nys i Spønnens Arm vi laa,
Dg du i Naade til os saa !

Nu friske, glade vi igjen
Kan ile til vor Gjerning hen ;
At kjende dig treenig Gud,
At lære ret dit Faderbud.

Ja, derfor er vi samlet her :
O Helligaand, vær du os nær !
Thi se, vi ere svage, smaa, —
Hvad kan vi uden dig formaa ?

Dplad vort Dre og vort Sind,
Saa Ordet ret maa trænge ind,
Dg giv os Lyft og Kjærlighed
At følge vor Forløpers Fjed !

Saa vil vi da i Jesu Navn,
Dg ham til Vre, os til Gavn,
Begynde paa vort vaante Værk ;
Dertil, o Jesu, gjør os stærk !

Ja, vær os naadig, hør vor Bøn
For Jesu Skjld, din kjære Søn !
Styrk os i Kjærlighed og Tro,
Lad Ordets Sæd i Hjertet gro !

Et Billede.

(Indsendt af L. L.)

Billeder indeholde ofte lange Prædikener. Jeg saa engang et Billede, som senere ofte har troppet mig. Det forestilte en dyb Elv, som

mørk og stille snoede sig under en høj og steil Bakke. Det var saa mørkt og koldt dernede ved Vandet ; men ovenpaa den steile Bakke voksede pent grønt Græs. Der legede et lille 2 eller 3 Aars gammelt Barn. Det saa saa glad og fornøiet ud, det kjære Barn ; det vidste ikke, at det ved sin Uforsigtighed var nærved at miste sit unge Liv. Lidt nede paa den bratte Ekstraaning stod en sjon Rose. Denne vilde Barnet have fat i og strakte derfor sin tykke lille Arm ud efter den. Men Rosen stod saa langt nede, at det svævede i den største Fare for at falde i Vandet. Men det lille Barn havde en mægtig Beskytter.

Ved dets Side knælede en Engel. Den holdt sin venstre Haand foran Barnets Hoved, merens han med den højre var færdig til at trække det tilbage. Dette var Barnets Engel, som nok vilde vogte det for al Fare.

Kjære Børn, vi har alle Guds Engle omkring os, som beskyer os, hvor vi er. Hvem af Eder er ikke en eller anden Gang ligesom ved et Under bleven frelst fra en Fare. Tænk vi nu paa dette ofte nok, og talte vi Gud for det ?

Katekismepørgsmaal.

1. Hvorfor hør et kristent Barn sige : Den treenige Gud har døbt mig ?
2. Hvorfor siger Luther, at "Fader Vor" er den største Martyr paa Jorden ?

Trykfeil i No. 5.

Pag. 36, Linje 6 f. o. staar "Dotbau", læs "Dothan" Pag. 39, Linje 7 f. n. staar \$5.50, læs \$4.50. Pag. 40, Linje 8 f. o. staar som Sum for Minn Distr. \$112.46, læs \$113.46. Pag. 40, Linje 26 f. o. staar fra Pastor Wulfsberg \$1.25, læs \$2.25.

Paa "Børnenes Tjæloffer"

fremdeles modtaget:

Fra Minnesota Distrikt:

Ved Pastor J. A. Thorsen fra Mittel Rendalers, J. R. Levangs og H. G. Baatvedts Børn \$2.75; ved N. Eilertsen fra Skolebørn i Nicollet Ngh., Minn., \$5.39; ved Pastor J. Bergth fra hans egne og andre Børn \$2; ved Past. Solstad fra forstj. Børn \$4; ved Pastor Bockman, samlet af Lærer A. Nilsen i Gols Cogn fra D. Finseths Børn

\$10, H. Kinsels Do. \$5, H. og R. Vaffes do. \$2.60 og J. Dalens 20 Cts; samlet i Balders Sogn af Lærer E. D. Høhle \$1.90 og af Lærer D. J. Flaten \$2.80; ved Past. H. A. Hartmann fra forstj. Børn \$4; ved Pastor H. P. Solstad fra Børn i Bygland og Valle Mghdr., samlet af Halvor Sunderen \$2; ved Pastor Hoff fra E. Sknes og De Johnsons Børn i Bergen Mgh. \$1.25. Til sammen \$43.89.

Fra Iowa Distrikt:

Ved Pastor L. H. Dahl indsamlet ved Skoleexamen i Delavan Mgh af Lærer J. D. Scheie \$3.91; ved H. H. Døstland fra Skolebørn i Kvindherred Mgh., Ia., \$4.30; ved A. Stuvland fra Pastor Baldelands og andre Børn \$1.55; ved D. Hesta fra Skolebørn i Pastor Gulbrandsens Mgh, Little Sioux Valley \$6; ved Pastor L. Larsen fra Børn i Greenfield og Henrytown Mghdr. \$4; ved Pastor Gustvedt Dffer i Vangen Mgh. \$5.20; ved Pastor R. Magelsen fra Børn i Elstad Mgh., indsamlet af Lærer A. Hjerpeand \$8.20; ved Pastor T. A. Torgersen Dffer fra Børn i Lime Creek Mgh \$14.28; ved Lærer S. D. Gjelle fra Børn i Pastor Hjorts Mgh., Vestre Painted Creek, \$4.60; ved Lærer Andr. E. Hauge fra Børn i Glenwood Mgh. \$16.70; fra N. Jakobsen Kjør i Story City, Ia., 25 Cts. Til sammen \$68.99.

Fra Østlige Distrikt:

Ved Lærer J. N. Baaler fra Skolebørn i Past. H. A. Preus's Mgh, Bonnet Prairie, Wis., \$4.59; fra R. J. Mjelbes Børn, Black Earth, Wis., 50 Cts.; fra Lars Bry's Børn, Coon Valley, Wis., 75 Cts.; ved Pastor Kroeg, indsamlet af Lærer H. J. Stortrøen i North Rush River Mgh. \$5.41; ved Pastor C. F. Magelsen fra forstj. Børn i Waupun, Wis., 80 Cts; ved Pastor A. E. Olsen fra 2 Børn 50 Cts; ved R. Melby fra Skolebørn i Blair, Trempealeau Valley Mgh., \$3.88; ved Pastor Scherven, samlet af L. Brendengen \$1.40; ved H. E. Domholdt af ham selv og 5 Børn i Peimrose Mgh. \$1.50; fra Pastor Hommes Børn \$1; ved Pastor Haakonson Dffer fra Børn i Sand Creek Mgh. \$6.62; ved Pastor E. P. Jensen fra Christen Ollens Børn ved Palmyra \$1. Til sammen \$31.60.

Desuden er der indsendt direkte til vedkomende Kasserere:

Indsendt til H. Stensland af H. A. Preus fra Skolebørn i Spring Prairie Mgh., indsamlet ved Mrs. Ravn Bestrem \$9; indsendt af Pastor E. Jensen fra Børn paa Long Prai-

rie, samlet af Elling Hove \$10.65; indsendt af do. fra Børn paa Jefferson Prairie \$10.33; indsendt af do fra hans egne Børn \$5; indsendt af Pastor Wilhelmson fra Børn i St. Lukas Mgh. \$7.28; indsendt af Pastor Juul Dffer af Børnene i "Vor Frelsers Mgh." \$35. Til sammen fra østlige Distrikt \$77.26.

Indsendt til Kasserer E. Reque ved Pastor S. Reque fra 2 Børn i Spring Grove 50 Cts. og som samlet der ved Lærer Glaso \$1; til sammen fra Iowa Distr. \$4.50.

Indsendt til H. W. Risemuszen ved Pastor Marthas fra Skolebørn i bestee Norway Lake Mgh, for Minnetota Distr. \$7.50.

Totalsum for denne Maaned bliver altsaa \$233.74.

J. B. Frich,

G a d e.

Mit F o r s t e nyttigt Værktøi er
For Smed og Smeder især.

Mit A n d e t bor du have kjær,
Ehi en Høitid det er.

Mit H e l e er en B y i Nord.

Sig mig nu det sammensatte Ord.

"Børneblad"

1fte Aargang, 1875, indbundet

faaes fuldstændig for 40 Cents
No. 2—12 indb. " 30 —

"Børneblad"

2den Aargang, 1876, indbundet

faaes fuldstændig for 45 Cents
NB. Begge Aargange sendes p o r t o -
f r i t for denne Pris; Agenter erholde 10
pCt. Rabat, og i Pakke paa or-r 10 Explr.
20 pCt. Rabat.

"Børneblad":

4de Aargang, 1878

koster pr. Explr. 35 Cents.

Agenter, der selv holde Naveliste over de

enkelt Abbonenter, erholde Bladet

3 Pakker paa fra 5—9 Explr. efter 30 Cts pr Ex

— " " 10—49 " " 25 " —

— " " 50 og derover " 20 " —

Betalingen erlægges f o r s t u d s v i s.

Restancer paa Bladet bedes

indsendte strax.

Adresse: J. B. Frich,

Dr. 151, La Crosse, Wis.